

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 8CoE/325/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7808204179
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marianna Hrabovecká
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2018:7808204179.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Marianny Hraboveckej a členiek senátu JUDr. Ludviky Bodnárovej a JUDr. Diany Solčányovej v exekučnej veci oprávneného: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, proti povinnému V. P. nar. XX.X.XXXX bytom R. M. č. XX o vymoženie 705,70 eur s príslušenstvom vedenej súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, PhD., Exekútorový úrad Bratislava, Záhradnícka 60, Bratislava pod EX 1440/2008, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Rožňava z 2.6.2016 č.k. 10Er/192/2008-20 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e uznesenie.

Z a m i e t a návrh oprávneného na prerušenie konania.

Stranám n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ō v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú, zastavil exekúciu a súdnemu exekútorovi náhradu trov exekúcie nepriznal.

2. Proti uzneseniu súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený a žiadal, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní oprávnený namietal, že súd prvej inštancie rozhodol nad rámec zverenej právomoci, že nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, že účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutia vo veci a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Oprávnený poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10.7.2013, sp. zn. II ÚS 499/2012 a taktiež na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 21.2.2013 sp. zn. C- 472/11 Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Csipai, Viktória Csipai. V zmysle tohto rozsudku, v každom prípade musí vnútroštátny súd pri vykonávaní práva Únie dodržiavať požiadavky na účinnú súdnu ochranu práv, ktoré oprávnení vyvodzujú z práva Únie, tak ako je garantovaná čl. 47 Charty základných práv Európskej únie. K týmto požiadavkám patrí zásada kontradiktórnosti, o ktorej Súdny dvor rozhodol, že táto vo všeobecnosti nepriznáva každému účastníkovi konania len právo oboznámiť sa s listinami a pripomienkami predkladanými súdu protistranou a vyjadrovať sa k nim, ale tiež zahŕňa právo účastníka konania oboznamovať sa a vyjadrovať sa k právnym dôvodom na ktorých chce súd založiť svoje rozhodnutie uplatňovanými ním ex offo. Zásada kontradiktórnosti však vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý v rámci preskúmania ex offo konštatoval nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel stanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy. Za nutné považoval konštatovať, že činnosťou súdu nastalo ústavne neakceptovateľné porušenie práv, keď exekučný súd nezohľadnil pri aplikácii smernice 93/13/ES svoju povinnosť upozorniť účastníkov exekučného konania na neprijateľnú podmienku a dať im možnosť vyjadriť sa k nej, alebo k prípadnému stanovisku povinného. Rovnako bol názoru, že exekučný

súd sa mal obrátiť na Súdny dvor Európskej únie vo veci výkladu čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/ES v tom zmysle, či rozhodcovská doložka, podľa ktorej musí spotrebiteľ riešiť spory s dodávateľom - ak tak navrhne dodávateľ - v rozhodcovskom konaní je podľa § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. r) OZ neprijateľnou podmienkou, pretože pri prihladnutí na relevantnú judikatúru Spolkového súdneho dvora v Nemecku a Ústavného súdu Českej republiky by nemohol dodržať jednu z podmienok acte clair, že výklad a správna aplikácia čl. 3 ods.1 smernice 93/13/ES musia byť úplne zjavné, čo vyžaduje zohľadniť okrem jazykových verzií textu, používania terminológie a právnych pojmov komunitárneho práva, vzatie na zreteľ odlišnosti interpretácie komunitárneho práva aj ubezpečenie sa, že výklad vnútroštátneho súdu je rovnako zjavný ostatným súdom členských štátov. V súvislosti s uvedenou právnou argumentáciou poukázal na podstatné rozhodnutia európskych súdov (nemeckých a českých), z ktorých je zrejmé, že samotné podriadenie sa rozhodcovskému súdu na základe rozhodcovskej doložky nespôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán, pretože obe strany stoja pred rozhodcovským súdom v rovnakých pozíciách a ak je rozhodca vopred menovaný, je tu daná istota ohľadne rozhodujúcej osoby. Oprávnený poukázal na uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.11.2012, sp. zn. 18CoE/641/2011. Podľa oprávneného súd prvej inštancie rozhodol nad rámec zverenej právomoci, keď sa nesprávnou a ústavne nesúladnou interpretáciou § 41 ods. 2 Exekučného poriadku a § 45 ods. 2 zákona č. 244/ 2001 Z.z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „Zákon o rozhodcovskom konaní“) postavil do pozície orgánu vykonávajúceho komplexné preskúmanie exekučného titulu metódou, ktorá mu v rámci zverenej právomoci ako exekučnému súdu neprináleží, čím prekročil mieru možného rozhodovania o zákonom vymedzenom okruhu spoločenských vzťahov a porušil tak fundamentálnu zásadu právneho štátu - zásadu legality. Všeobecný súd, ktorý koná v pozícii exekučného súdu, nie je legitímne schopný vykonávať úkony smerujúce k opätovnému komplexnému rozhodovaniu o veci s tým, že výsledkom takéhoto rozhodovania je úplná nemožnosť vykonať právo pre veriteľa. K takémuto konaniu navyše dochádza za situácie, kedy už exekučný súd preskúmal súlad exekučného titulu so zákonom s výsledkom absolútnej nerozpornosti. Exekučný súd nie je súdom v zmysle § 40 a nasl. Zákona o rozhodcovskom konaní, nerozhoduje o zrušení rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe. Zákonodarca priznal všeobecným súdom právomoc posudzovať zákonnosť rozhodnutí rozhodcovských súdov iba v rámci konania o zrušení rozhodcovského rozsudku. Všeobecný súd nie je povinný zaoberať sa skúmaním, či rozhodnutie rozhodcovského súdu bolo vydané v súlade s právnymi predpismi. Podľa jeho názoru musí exekučný súd nakladať s rozhodcovským rozsudkom rovnako ako s rozsudkom všeobecného súdu a nedisponuje právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom. Oprávnený žiadal, aby súd postupom podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP prerušil konanie a podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania o súlade § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky. K odňatiu možnosti konať pred súdom uviedol, že k nemu došlo tým, že podľa jeho názoru exekučný súd porušil okrem iného princíp legality, zásadu začatia konania na návrh, rovnosť účastníkov konania, právo na spravodlivý súdny proces a dvojínštančnosť súdneho konania. Exekučný súd zaobchádzal odlišne s povinnou na strane jednej a oprávneným na strane druhej, kedy povinná mala zabezpečený výkon všetkých práv a oprávnený mal v konaní pred exekučným súdom výrazne nevýhodné postavenie, a to z dôvodu jeho postavenia ako obchodnej spoločnosti podnikajúcej v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. Namietal, že oprávnený nemal možnosť reagovať na akékoľvek tvrdenia, argumenty a dôkazy, ktoré boli podkladom pre rozhodnutie exekučného súdu o jeho právnom postavení a nemal možnosť ani ovplyvniť prípravu obsahu rozhodnutia exekučného súdu. Povinnej však dal nezákonne dodatočnú príležitosť na to, aby bez existencie akýchkoľvek obáv z reakcie oprávneného, došlo k zmareniu exekúcie. Uviedol, že je voči povinnému v pozícii veriteľa, ktorému nebol uhradený jeho legitímny dlh a nútene ho preto voči povinnému vymáha. Exekučný súd vylúčil akúkoľvek možnosť podania opravného prostriedku vo vzťahu k meritu veci, čím porušil zásadu dvojínštančnosti súdneho konania. V podanom odvolaní tiež namietal, že súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, pretože nevykonal náležité dokazovanie, a tým bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom, resp. konanie má inú vadu, ktorá spôsobila nesprávne rozhodnutie vo veci. Oprávnený uviedol, že exekučný súd vo veci nevykonal dokazovanie zákonným spôsobom a účastníci nemali možnosť vyjadriť sa k vykonaným dôkazom. V poslednom bode podaného odvolania oprávnený tiež nesúhlasil s posúdením rozhodcovskej doložky, ktorá založila právomoc rozhodcovského súdu, za neplatnú pre rozpor s dobrými mravmi. Mal za to, že exekučný súd je v zmysle § 45 ods. 1 písm. c) ZoRK oprávnený skúmať len to, či plnenie priznané rozhodcovským rozsudkom je v súlade s dobrými mravmi a nie otázku súladu rozhodcovskej doložky s dobrými mravmi. Rozhodcovskú doložku považoval oprávnený za platnú, nakoľko účastníkom zmluvy bola daná možnosť voľby, či sa obrátia na rozhodcovský súd alebo riadny súd. Oprávnený taktiež namietal posúdenie

zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebnom úvere. Uviedol, že oprávnený poskytuje svojim klientom peňažné prostriedky dočasne, avšak na základe zmluvy o úvere uzatvorenej podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, pričom v zmysle § 261 ods. 3 písm. d/ Obchodného zákonníka na vzťahy vzniknuté zo zmluvy o úvere sa vždy aplikujú ustanovenia Obchodného zákonníka. Navyše aj strany zmluvy si v bode 19 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru dohodli, že všetky právne vzťahy medzi nimi vzniknuté sa budú spravovať Obchodným zákonníkom. Podľa oprávneného Zmluvu o úvere nebolo možné podradiť pod právny režim zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch z dôvodu, že nespĺňa charakter spotrebiteľského úveru vymedzený v § 2 písm. b/ a § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch. Uviedol, že predmetom úverov poskytnutých oprávneným sú peňažné prostriedky a nie tovar alebo služby, preto zmluvy o úvere nemôžu ani obsahovať náležitosti podľa § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch a poukázal tiež na nesprávne posúdenie neprimeranosti úrokov z omeškania, poplatku za poskytnutie úveru a poplatku za zaslanie upomienky. Uviedol, že tento úrok má sankčný charakter, že oprávnený pri poskytnutí úveru nevyžaduje žiadne zabezpečenie a výška úroku je primeraná vzhľadom na obchodné riziko oprávneného. Odvolávanie sa na dobré mravy pri posudzovaní výšky úroku z omeškania nie je dôvodné v prípade, keď si povinná svoje povinnosti zo zmluvy nespĺnila.

3. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok ďalej len „C.s.p.“) po zistení, že odvolanie podal oprávnený v zákonnej lehote, prejednal odvolanie podľa § 379, § 380 C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania, pretože nejde o také odvolanie, na prejednanie ktorého je podľa § 385 C.s.p. potrebné nariadiť pojednávanie a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

4. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, na doplnenie jeho odôvodnenia a k odvolaniu oprávneného odvolací súd uvádza nasledovné:

5. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu podľa osobitných predpisov na návrh účastníka konania, proti ktorému bol nariadený výkon rozhodcovského rozsudku, konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konania zastaví a/ z dôvodov uvedených v osobitnom predpise, b/ ak rozhodcovský rozsudok má nedostatok uvedený v § 40 písm. a/ a b/ alebo c/ ak rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom.

6. Súd príslušný na výkon rozhodnutia alebo na exekúciu zastaví výkon rozhodcovského rozsudku alebo exekučné konanie aj bez návrhu, ak zistí v rozhodcovskom konaní nedostatky podľa odseku 1 písm. b/ alebo c/ (§ 45 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z.).

7. V prejednávanej veci sa rozhodcovská doložka nachádza v bode 17 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Podľa tohto ustanovenia všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené a/ pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a.s. so sídlom Karloveské rameno 8, 841 04 Bratislava, IČO: 35 922 761, zapísanou v Obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel Sa, vložka č. 3530/B, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov rozhodcovského súdu, b/ pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

8. Podľa § 53 ods. 1 veta prvá OZ, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len neprijateľná podmienka).

9. Podľa § 53 ods. 4 písm. r/ OZ, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

10. Podľa § 53 ods. 5 OZ, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

11. Odvolací súd sa stotožňuje s posúdením uvedenej doložky ako neprijateľnej podmienky, lebo praktickým dôsledkom takto formulovanej rozhodcovskej doložky je to, že spotrebiteľovi, teda povinnému, je fakticky odopretá možnosť brániť svoje práva pred všeobecným súdom v prípade, ak oprávnený podá žalobu na rozhodcovský súd. Pre povinného to znamená povinnosť podrobiť sa rozhodcovskému konaniu pred súkromnou osobou, ktorú si oprávnený už predformuloval v zmluve a na výbere ktorej spotrebiteľ nemal žiadnu účasť. Pritom tak dôležitá klauzula, akou je dojednanie osoby na rozhodovanie sporu, je skrytá v množstve drobných klauzúl.

12. Pri skúmaní, či exekučný titul bol vydaný orgánom na to oprávneným, má exekučný súd právo posúdiť aj platnosť uzavretej rozhodcovskej doložky, ak exekučným titulom v konaní je rozhodcovský rozsudok vydaný na základe tejto rozhodcovskej doložky. Pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe platne uzavretej rozhodcovskej zmluvy.

13. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve.

14. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli (§ 4 ods. 2 Zákona o rozhodcovskom konaní).

15. Podľa 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase vzniku zmluvy na účely tohto zákona sa rozumie

- a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky alebo v inej právnej forme,
- b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

16. Podľa § 3 ods. 1 a 2 citovaného zákona veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania. Predmetná zmluva spĺňa všetky náležitosti spotrebiteľskej zmluvy podľa § 52 - § 54 Občianskeho zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch.

17. Z citovaných ustanovení vyplýva, že pre platnosť rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky sa vyžaduje písomná forma. Písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou (§ 40 ods. 2 veta prvá pred bodkočiarkou). V prejednávanvej veci povinný podpísal zmluvu o úvere, ktorá však neobsahuje rozhodcovskú doložku. Rozhodcovská doložka je vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, s ktorými síce povinný vyslovil v zmluve súhlas, tieto však nepodpísal. Medzi účastníkmi konania nedošlo k uzavretiu platnej rozhodcovskej doložky, lebo všeobecné podmienky poskytnutia úveru nie sú zmluvnými stranami podpísané, preto je takáto dohoda absolútne neplatná (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 245/2010 zo dňa 30.11.2011).

18. Dôvodom na zastavenie exekúcie súdom prvého stupňa bolo vyslovenie neplatnosti rozhodcovskej doložky, ktorá neoprávňovala rozhodcovský súd vo veci konať a rozhodcovský rozsudok vydať. Uvedená skutočnosť predstavuje vadu exekučného titulu, ktorú nemožno odstrániť a pre ktorú sa rozhodcovský rozsudok stáva nespôsobilým exekučným titulom. Takýto rozhodcovský rozsudok nemôže byť podkladom na vykonanie exekúcie a oprávňuje exekučný súd exekúciu zastaviť v ktoromkoľvek jej štádiu.

19. K odvolacej námietke oprávneného, že súd zdanlivo na účely preskúmania podmienok pokračovania exekúcie podľa Exekučného poriadku dokazoval a pojednávanie nenariadil, odvolací súd uvádza, že v tomto štádiu súd nevykonáva dokazovanie (ako procesnú činnosť súdu osobitne upravenú v ustanoveniach § 187 a nasl. C.s.p.), postačujúce je totiž, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne

osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, vrátane do neho založených listín. Vzhľadom na to sa oboznamovanie s obsahom listín, ktoré je zamerané na posúdenie splnenia podmienok konania, nemusí vykonávať na pojednávaní a za prítomnosti oprávneného a povinného.

20. Na základe uvedeného považuje odvolací súd odvolateľom namietaný postup súdu prvej inštancie pri preskúmaní rozhodcovskej doložky za súladný so zákonom, a teda aj s Ústavou Slovenskej republiky.

21. Oprávnený navrhol zároveň prerušiť exekučné konanie podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP za účelom podania návrhu na začatie konania Ústavnému súdu Slovenskej republiky na posúdenie súladu § 44 ods. 2 Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky. Podľa C.s.p. ide o dôvod prerušenia uvedený v § 162 ods. 1 písm. b) C.s.p.

22. Podľa § 162 ods. 1 písm. b) C.s.p., súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania.

23. Podľa § 9a ods. 1 C.s.p., ak to povaha veci nevyklučuje, v konaní podľa tohto zákona sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku.

24. Podľa § 36 ods. 5 Exekučného poriadku, ak osobitný zákon neustanovuje inak, exekučné konanie nemožno prerušiť, nemožno odpustiť zmeškanie lehôt a po skončení exekučného konania nemožno podať návrh na obnovu exekučného konania. V tomto konaní nie je daný zákonný dôvod podľa návrhu oprávneného na prerušenie exekučného konania, preto odvolací súd návrh oprávneného na prerušenie konania zamietol.

25. V zmysle § 9a ods. 1 C.s.p. v exekučnom konaní sa primerane použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak to povaha veci nevyklučuje. Exekučný poriadok v § 36 ods. 5 však výslovne vylučuje možnosť prerušiť exekučné konanie - okrem zákonom stanovených prípadov (napr. podľa zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní). Preto § 162 ods. 1 písm. b) C.s.p. na exekučné konanie nemožno aplikovať, a teda z tohto dôvodu nemožno exekučné konanie prerušiť tak, ako to žiadal oprávnený (porovnaj nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. júla 2013, sp. zn. I. ÚS 218/2013).

26. Okrem uvedeného odvolací súd poukazuje aj na judikatúru Súdneho dvora Európskej únie, ktorá nepodporuje právny názor oprávneného. Je vecou členských štátov, aby sa vyrovnali s otázkou, či v konkrétnom prípade ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve (napr. podľa rozsudku Súdneho dvora Pannon C-243/08 vnútroštátnemu súdu prislúcha určiť, či zmluvná podmienka, ako je tá, ktorá je predmetom sporu vo veci samej, spĺňa kritériá požadované na to, aby ju bolo možné kvalifikovať v zmysle článku 3 ods. 1 smernice 93/13 ako nekalú. Tiež rozsudok Súdneho dvora Freiburger Kommunalbauten C-237/02.).

27. So zreteľom na skutkové a právne okolnosti v predmetnej veci (rozsudok Súdneho dvora Asturcom C-40/08) sa odvolací súd ďalej zaoberal otázkou, či predmetná rozhodcovská doložka predstavuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Totiž pokiaľ oprávnený v návrhu na vykonanie exekúcie označí za exekučný titul rozsudok rozhodcovského súdu, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný riešiť otázku, či rozhodcovské konanie prebehlo na základe uzavretej rozhodcovskej zmluvy (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. februára 2012, sp. zn. 3 Cdo 122/2011). Zároveň má exekučný súd právo posúdiť aj platnosť uzavretej rozhodcovskej doložky.

28. K námietke odvolateľa týkajúcej sa opätovného preskúmania podmienok exekučného konania odvolací súd uvádza, že prihliadať na splnenie podmienok konania je úlohou súdu v každom štádiu konania, a to aj z úradnej moci. V prípade, ak súd prvej inštancie v priebehu exekúcie zistil, že vymáhaný nárok je v rozpore so zákonom tak ako je uvedené vyššie, v zmysle § 58 ods. 1 Exekučného poriadku bol oprávnený exekúciu zastaviť aj bez návrhu. Vada rozhodcovského rozsudku spočívajúca v jeho nespôsobilosti byť exekučným titulom je tak závažným nedostatkom konania, ktorú nemožno odstrániť a pre ktorú musí byť exekúcia zastavená.

29. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

30. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie vo výroku o zastavení exekúcie a vo výroku trov exekúcie, o ktorom súd prvej inštancie rozhodol v súlade so zákonnou úpravou, ako vecne správne potvrdil. Oprávnený podal odvolanie proti napadnutému uzneseniu v celom rozsahu, nakoľko však proti výroku o trovách exekúcie nič nenamietal, odvolací súd tento výrok tiež potvrdil pretože je vecne správny.

31. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že stranám nepriznal náhradu trov odvolacieho konania, pretože oprávnený nebol v odvolacom konaní úspešný, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a ostatným účastníkom preukázateľné trovy tohto konania nevznikli, preto im neboli priznané.

32. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Podľa § 424 C.s.p. dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Podľa § 425 C.s.p. dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C. s. p.).

V dovolaní sa podľa § 428 C. s. p. popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov uvedených v § 429 ods. 2 C. s. p.). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C. s. p.).